

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelů **a) N. V., b) nezl. V. V.**, stěžovatele b) zastoupeného zákonnou zástupkyní N. V., obou zastoupených Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2004, č. j. 28 Az 4/2004 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelé se včas podanou kasační stížností domáhají přezkoumání v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“), ze dne 16. 12. 2003, č. j. OAM-2611/VL-20-P21-2002, kterým jim nebyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a zároveň bylo vysloveno, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Krajský soud v odůvodnění uvedl, že stěžovatelé nesplnili zákonné podmínky podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Tento závěr odůvodnil tím, že se žádost první stěžovatelky jeví účelová, když požádala o azyl teprve po 5 měsících pobytu v České republice, navíc v jejích tvrzeních ohledně požadavků běloruské policie na předání finančních prostředků jsou četné rozpory, a proto její příběh je nevěrohodný.

Stěžovatelka se v obsáhlé kasační stížnosti podané jménem svým i jménem nezl. syna dovolává důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvedla, že její manžel byl ve svém domovském státě pronásledován pro uplatňování svých politických práv a svobod, neboť na svém pracovišti odmítl podpořit prezidenta L., a proto byl nucen opustit své zaměstnání. Poukazuje dále na to, že by Česká republika v azylových věcech měla vyjít z vlastní historie, kdy v ní vládnul obdobný režim jako v dnešním Bělorusku a kdy uprchlíkům z Československa byl azyl vždy udělen. Dále namítala, že krajský soud nepřihlédl ke všem žalobním bodům uvedeným v žalobě, když se nevyjádřil k žalobní námitce, že rozhodnutím správního orgánu došlo k porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, byť připouští, že tato námitka byla obecná a nekonkretizovaná. Stěžovatelka dále vytkla napadenému správnímu rozhodnutí, že je nicotné, když nesplňuje náležitosti § 47 správního řádu, neboť na rozhodnutí není podepsána jako osoba oprávněná PhDr. T. H., ale osoba uvedená v rubrice za správnost vyhotovení. Namítá proto, že rozhodnutí není originálem tak, jak by tomu mělo být podle správního řádu, ale toliko stejnopisem a dovozuje z toho nicotnost tohoto rozhodnutí. Dále namítá, že rozhodnutí bylo podle jejího názoru oprávněnou osobou podepsáno teprve dodatečně, po doručení stejnopisu tohoto rozhodnutí stěžovatelům.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, když námitky stěžovatelů neshledal důvodnými.

Ze správního spisu soud zjistil, že v něm jsou založeny dva stejnopisy rozhodnutí žalovaného; v prvním je uveden podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, na druhém podpis jmenovaného chybí a v rubrice za správnost je nečitelný podpis.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud (dále též i jen „soud“) zjistil tyto rozhodující skutečnosti:

Stěžovatelé ve vlastní žalobě proti rozhodnutí správního orgánu uváděli výčet jednotlivých ustanovení správního řádu, o kterých tvrdili, že je správní orgán v předchozích řízeních o udělení azylu porušil, aniž by tyto výtky dále konkretizovali. Jako skutkové důvody pro udělení azylu uvedli, že za stěžovatelkou chodili příslušníci policie a požadovali po ní finanční prostředky za to, že její manžel v České republice požádal o azyl a dále, že jejím největším problémem v případě návratu do Běloruska by byl fakt, že v České republice požádala o azyl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnili stěžovatelé v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

O jednotlivých námitkách uvážil následovně:

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti soud zjistil, že zatímco ve vlastní žalobě stěžovatelka uváděla jako skutkový důvod, že za ní chodili příslušníci policie a požadovali

po ní finanční prostředky za to, že její manžel v České republice požádal o azyl a že jejím největším problémem po návratu do Běloruska by byl fakt, že v České republice požádala o azyl, v kasační stížnosti uvedla, že její manžel byl ve svém domovském státě pronásledován pro uplatňování svých politických práv a svobod, neboť na svém pracovišti odmítl podpořit prezidenta L., a proto byl nucen opustit své zaměstnání. Vzhledem k citovanému ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud k těmto novým skutečnostem nepřihlédl a nezabýval se rovněž posouzením právní relevance těchto důvodů z hlediska zákona o azylu, když tyto skutečnosti nemohly být předmětem přezkumu krajského soudu.

Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali existenci důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a to dle písm. a) z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dle písm. b) z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost a dle písm. d) z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se především zabýval námitkou, podle které se krajský soud nevypořádal s námitkou spočívající v citacích ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu. Soud souhlasí se stěžovateli, že krajský soud k takto obecně formulovaným námitkám měl zaujmout stanovisko, avšak na druhé straně soud ustáleně pouhou parafrází či citací zákonných ustanovení bez další náležité konkretizace nepokládá za formulaci žalobních či kasačních důvodů, proto tato vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí a soud tak neshledal tuto námitku důvodnou.

Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nicotnosti rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost (neexistenci) správního aktu způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Může se jednat o vady spočívající například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Vadu vyskytnuvší se v posuzovaném rozhodnutí správního orgánu ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Součástí správního spisu je totiž vyhotovení rozhodnutí, které oprávněná osoba podepsala. Není tak vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně podepsal PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem Ministerstva vnitra. Jakkoli je tedy zřejmé, že správní rozhodnutí je stíženo vadou spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí (§ 47 odst. 5 správního řádu), které je doručováno účastníkům, tato vada za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil namítané nicotnosti rozhodnutí správního orgánu proto, že – jak tvrdí stěžovatelé ve své kasační stížnosti – bylo podle jejich názoru oprávněnou osobou podepsáno teprve dodatečně, po doručení stejnopisu tohoto rozhodnutí stěžovatelům. Stěžovatelé na podporu svých tvrzení nenavrhli žádné důkazy a jejich tvrzení měla povahu obecných domněnek a spekulací nepodložených konkrétními skutečnostmi.

Námítka, že uprchlíkům z bývalého předlistopadového Československa byly ve všech případech v zahraničí poskytnuty azyly, sama o sobě vztah k projednávané věci nemá a spadá spíše do kontextu hledání historických souvislostí. Jen na okraj se však poznamenává, že občané, kteří před listopadem 1989 tzv. nelegálně opustili Československo, byli v nepřítomnosti odsouzeni pro trestný čin opuštění republiky. Taková situace však žadatelům o azyl z Běloruska dle zpráv založených ve správním spise nehrozí.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 cit. zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelé podali současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu z důvodu nadbytečnosti nerozhodl, neboť o věci rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a správnímu orgánu mimo obvyklou činnost žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu